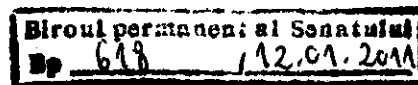
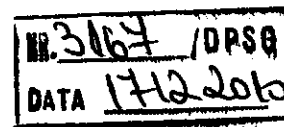
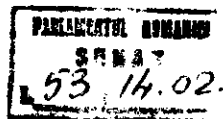

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea Ordonanței nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în M. Of. nr. 208 din 28 Martie 2007, cu modificările și completările ulterioare*”, inițiată de 10 senatori – PD-L, Grupul parlamentar Mixt (Bp. 618/2010).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 62 din *Legea nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu două noi alineate, **alin. (2)** și **alin. (3)**, cu următorul cuprins:

„(2) *Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*

(3) *Procesul-verbal neatacat în termen de 15 zile de la data comunicării acestuia, precum și, după caz, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea constituie titluri executorii, fără vreo altă formalitate*".

Potrivit *Expunerii de motive*, soluțiile legislative propuse sunt necesare „în scopul de a evita tergiversarea cu rea credință folosită de agenții economici sancționați în conformitate cu OG 21/1992 privind protecția consumatorilor, prin folosirea abuzivă a prevederilor OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor”.

II. Observații

1. Conform dispozițiilor prevăzute în art. 129 – Folosirea căilor de atac – din *Constituția României, republicată*, „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

De asemenea, *Codul de procedură civilă* reglementează la art. 282 alin. (1) că „Hotărârile date în primă instanță de judecătorie sunt supuse apelului la tribunal, iar hotărârile date în prima instanță de tribunal sunt supuse apelului la curtea de apel”, iar la art. 299 alin. (1) că „Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului ...”.

Mai mult decât atât, *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, prevede, la art. 34 alin. (1), că „Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării”, iar la alin. (2) „Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este

obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii”.

Astfel, căile de atac sunt mijloace sau remedii juridice procesuale prin intermediul cărora se poate solicita verificarea legalității și temeiniciei hotărârilor judecătorești și, în final, remedierea greșelilor săvârșite. Ele sunt indispensabile în orice sistem procesual, pentru remedierea eventualelor greșeli de judecată sau de ordin strict procedural. De aceea, legiuitorul a acordat importanța cuvenită reglementării detaliate a modului de exercitare a căilor legale de atac.

O caracteristică comună a căilor legale de atac rezidă în aceea că ele se adresează, de regulă, instanțelor ierarhic superioare. În acest fel, se realizează un control judiciar eficient asupra hotărârilor judecătorești pronunțate de judecătorii de la instanțele inferioare.

Căile de atac pot fi exercitate împotriva oricărei hotărâri judecătorești, în condițiile prevăzute de lege. Dreptul la folosirea unei căi de atac este unic, astfel încât, odată exercitat, se epuizează.

Urmare a contestațiilor operatorilor economici împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor întocmite de agenții constatatori ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor (ANPC), termenele procedurale se întind pe o perioadă lungă de timp, având în vedere atât complexitatea cauzelor aflate pe rol, cât mai ales modul riguros cu care instanța de judecată trebuie să abordeze fiecare caz în parte, fapt pentru care considerăm că ar fi util a se reglementa o procedură de soluționare a acestor litigii într-un termen cât mai scurt, dar nu putem susține că este legal ca hotărârea să devină definitivă și irevocabilă după fond.

2. Dată fiind jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, putem concluziona, pe de o parte, că domeniul de reglementare al *Ordonanței Guvernului nr. 21/1992* poate fi calificat ca intrând în sfera de aplicare a art. 6 par. I, în latura sa penală, iar, pe de altă parte, faptul că garanțiile prevăzute de art. 2 par. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție se regăsesc înscrise în dispozițiile actuale ale *Ordonanței Guvernului nr. 21/1992*. Prin urmare, orice modificare a acestor dispoziții, în sensul dorit de inițiatori, poate duce la suprimarea garanțiilor prevăzute de Convenție și, implicit, la apariția unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 129 și art. 53, coroborate cu art. 20 din *Constituția României*.

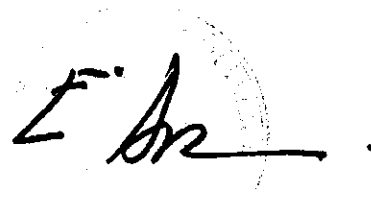
Nu în ultimul rând, menționăm că, potrivit dispozițiilor *Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării*

proceselor, legiuitorul nu a dorit să includă și prevederile Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 printre modificările referitoare la caracterul definitiv și irevocabil al hotărârilor judecătorești prin care judecătoria soluționează plângerile în materie contravențională, așa cum a prevăzut, în schimb, pentru Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și pentru Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului